

Một mỗi vì vợ lạnh nhạt sau khi phát hiện tôi ngoại tình

Tôi biết cô ấy ở lại vì con, vì gia đình nhưng khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng lớn.

Tôi là kỹ sư xây dựng, công việc bận rộn thường khiến tôi phải đi công tác xa nhà nhiều tuần. Ở nhà, vợ lo toan mọi thứ, từ chăm sóc con trai hai tuổi đến quản lý gia đình. Cô ấy luôn quan tâm đến tôi, cố gắng để tôi có thể yên tâm làm việc, nhưng tôi đã không trân trọng điều đó. Cách đây bốn tháng, trong một chuyến công tác, tôi quen cô gái làm cùng dự án. Lúc đầu chỉ là những cuộc trò chuyện xã giao, nhưng dần dần, mối quan hệ ấy đi xa hơn. Những tin nhắn thường xuyên, những lần hẹn gặp riêng tư khiến tôi cảm thấy như đang sống trong một thế giới khác, thoát khỏi áp lực gia đình. Tôi biết điều này là sai, nhưng không dừng lại.

Tối hôm đó, khi cả nhà đã ăn xong bữa tối, tôi đi tắm, điện thoại đặt trên bàn gần đó. Khi tắm xong, tôi định lấy lại điện thoại thì thấy vợ. Cô ấy giữ chặt điện thoại rồi hỏi: “Đây là ai?”. Tin nhắn hiển thị ngay trên màn hình: “Em nhớ anh. Hôm nay anh có rảnh không?”. Tên người gửi không lưu, nhưng nội dung đủ để nói lên tất cả. Vợ đứng lặng, đầu đón nhìn chăm chăm tôi. Tôi không thể trả lời, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt. Đêm đó, tôi ngồi ngoài phòng khách, cảm giác tội lỗi đè nặng lên vai. Tôi xóa tất cả tin nhắn, chặn liên lạc với cô gái kia, tự nhủ phải dừng lại ở đây. Nhưng mọi chuyện đã không còn như trước.

Những ngày tiếp theo, vợ gần như không nói chuyện với tôi. Cô ấy vẫn làm công việc thường ngày, dọn dẹp, chăm sóc con, chuẩn bị bữa ăn nhưng không còn nở nụ cười. Mỗi khi tôi cố gắng bắt chuyện, vợ chỉ trả lời ngắn gọn hoặc lảng đi. Có lần, cô ấy đột ngột hỏi: “Anh đã nghĩ gì khi làm chuyện đó? Anh có bao giờ nghĩ đến tôi và con không?”. Giọng cô ấy không cao nhưng đầy oán trách. Tôi im lặng, không biết trả lời thế nào. Dù giận dữ, vợ vẫn quan tâm đến gia đình, vẫn nấu cơm giặt quần áo, chăm sóc con trai chu đáo. Tuy nhiên, không khí trong nhà lạnh lẽo vô cùng.

Vợ không còn nhìn tôi như trước, thay vào đó là ánh mắt thất vọng lẫn tổn thương. Có hôm tôi ốm, nằm bẹp trên giường, vợ mua thuốc, nấu cháo, đắp khăn giúp tôi hạ sốt. Nhưng khi tôi nói lời cảm ơn, cô ấy chỉ quay đi, như muốn tránh mặt. Tôi biết cô ấy ở lại vì con, vì gia đình nhưng khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng lớn. Sự im lặng rồi thỉnh thoảng trách móc khiến tôi không biết phải làm gì. Tôi mệt mỏi lắm, tôi phải làm sao để vợ nguôi giận

đây?

Hải Nam